

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע
י"ט - כ"ד סיון
ה'תשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

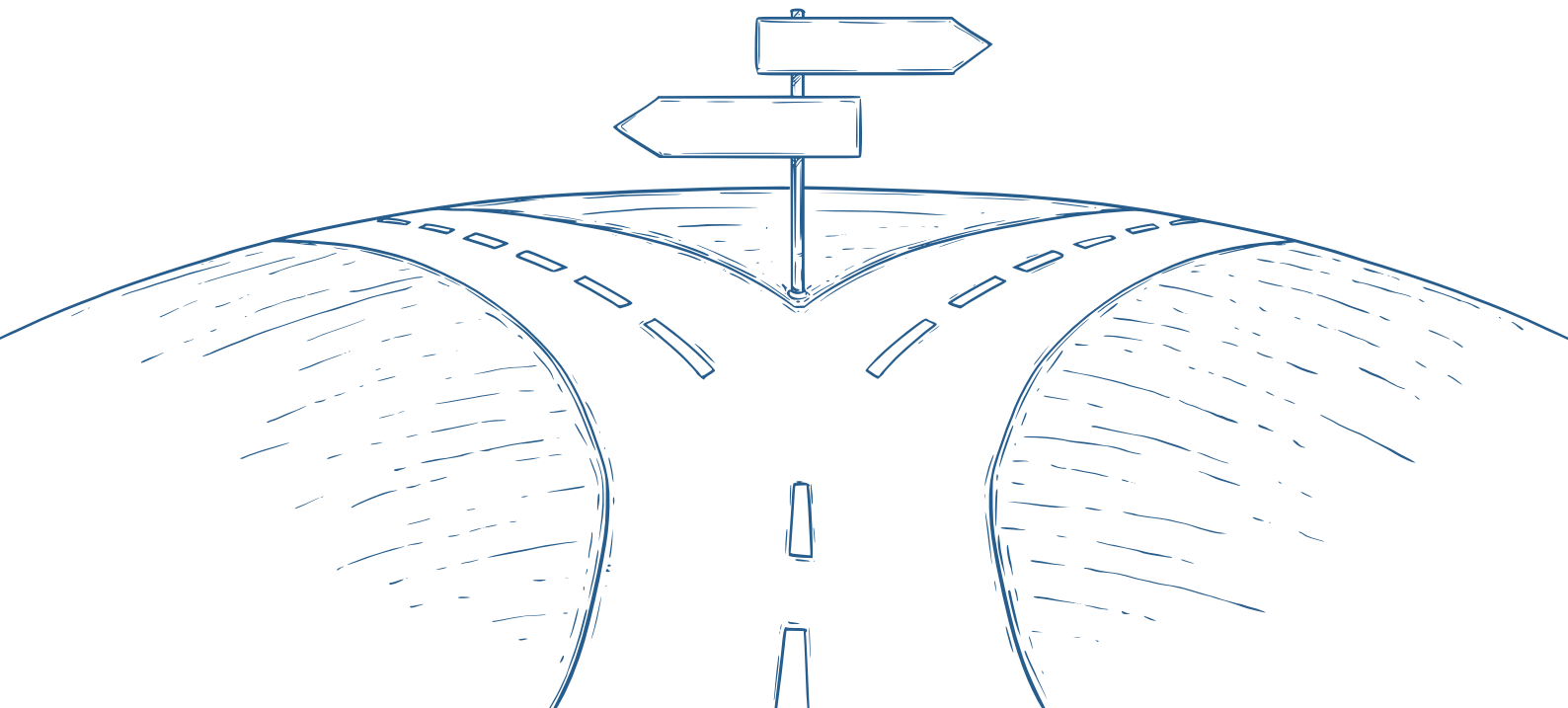
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>ב זמנים גדולים דורשים אנשים גדולים</u>	ב
<u>8</u>	<u>ג כבוד לאומי ומעמד בין-לאומי</u>	ג
<u>11</u>	<u>ד הטלת ספקות או חישול הלבבות</u>	ד
<u>14</u>	<u>ו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות</u>	ו

זמנים גדולים דורשים אנשים גדולים

בן יעקב סבו

א. פֶּלְבִיא יָקוּם - הרחבת והרמת מבט

אנחנו חייבים להבין את גודל השעה. 'זמנים היסטוריים' ו'הזדמנויות היסטוריות' נהיו מטבעות לשון שחוקים, אבל באמת כל רגע חדש מאפיל על קודמיו.

למשל, גם אם נחבר את כל המבצעים הגדולים שאנחנו מכירים - נכפיל את מבצע מוקד, יחד עם הביפרים, אנטבה והנחיתה על הירח, עדיין לא נבין מה עשינו לאיראן. אפילו מעצמה כמו ארה"ב עומדת ומשתאה נוכח התעוזה החריגה המתגלמת על ידינו, ובספק אם מבינה או אף מסוגלת לדמיון את רוחב ועומק פעולותינו, ווודאי שבעצמה טרם מצאה את העוז לעשות כמונו.

מה שקרה הוא פלאי הן מבחינת תעוזה, הן מבחינת יצירתיות מחשבתית, מקצועיות, אומץ מבצעי, אומץ מדיני, טכנולוגיה, אמונה בצדקת הדרך, ועוד ועוד.

הקב"ה זיכה את הדור שלנו לחיות בזמנים כאלו גדולים. למה דווקא אנחנו? לא יודעים. אבל זאת עובדה. והעובדה הזאת דורשת מאיתנו להיות אנשים בעלי מבט גדול, מבט רחב, מבט שמבין את גודל האחריות.

כל אומות העולם על מנהיגיהן, האנשים החזקים בתבל, עומדים דרוכים מצפים והמומים לראות מה הצעדים הבאים שנחליט לעשות. להחלטות שלנו יש השלכות ישירות על קיומן.

ב. כְּאֲרִי יִתְנַשֵּׂא - תחיית התכלית

כשעם ישראל חזק - העולם נהיה מתוקן יותר. מאז ומעולם עם ישראל מייצג את המוסר, את הטוב, את האמונה. כשעם ישראל מסכן, העולם מקבל איתות: "חֲכַמְתָּ הַמָּסָךְ בְּזוּגָה וּדְבָרָיו אֵינָם נִשְׁמָעִים".

אך כשעם ישראל מתנשא כארי, כל העולם כולו מתבשם מכך. כל העולם כולו מקבל אמון בכך שהטוב יכול לנצח.

הנצרות מבוססת על ייאוש מהטוב, ובאמת היא נולדה ברגע מאד מאד חלש של עם ישראל - חורבן בית שני ויציאה לגלות אדום.

לאומות העולם הכי פשוט לראות את זה ולהבין - 'הטוב הפסיד'. 'אלהים' 'מת'. נצלב. מפה והלאה ייאוש מהטוב. מהחיים. דיכאון וחוסר משמעות. עולם בהתפרקות.

”
כל אומות
העולם על
מנהיגיהן,
האנשים
החזקים
בתבל,
עומדים
דרוכים
מצפים
והמומים
לראות מה
הצעדים
הבאים
שנחליט
לעשות

”
**נבחרנו לחיות
בזמנים כה גדולים.
נשאלת השאלה -
במה אנו מתעסקים
בזמנים כל כך
גדולים?**

מי שהגדירו את המלחמה נגדנו כמלחמה נגד 'הטוב' היו הגרמנים, שאמרו ברורות - 'אנחנו נגד עם ישראל כי אנחנו נגד עשרת הדיברות, נגד המוסר, נגד המצפון. כל התורה הנאצית היא האדרת הכוח לשם כח וברמיסת הטוב לשם כך, בניגוד הפוך אלינו שהכוח משמש את הטוב ואל הטוב.

כשעוצמתו ושמעו של עם ישראל מתנשאים בעולם - העולם מתעלה מתוהו לסדר, מאבדון למשמעות ואמונה.

ג. האם אנחנו מצדיקים את בחירתנו?

נבחרנו לחיות בזמנים כה גדולים.

נשאלת השאלה - במה אנו מתעסקים בזמנים כל כך גדולים?

אם היינו מוצאים חתן שממש בזמן חופתו רודף אחרי בעלי האולם כי הוא גילה שהפרחים בכניסה לאולם הם בצבע לבן צחור ולא ורוד פוקסיה כמו שהוא דרש, מה היינו אומרים על אותו חתן?

'אחינו, אתה מפספס. אתה מחטיא לתכלית שלך'.

צו השעה הוא גדול. האם ברגע זה העיסוק הנכון הוא בחיפוש אחר שוויון מדומה? ברדיפה אחר מי ששותפים לנו בזמנים הגדולים הללו, הגם שבדרכם שלהם? מה עוד שלא חסרים כאלו שמנסים בכל כוחם ומוחם דווקא לטרפד את הזמנים הגדולים האלו. האם הזמן הוא לרדוף את השותפים שלנו לכינונה של זהות יהודית בארץ ישראל?

ד. מספר הבדלים בין ה-7 לבין 'עם כלביא'

על רקע הפעולה המהממת של המוסד, ממש באותו יום, פרש ראש השב"כ שלצערנו חתום על המחדל הבטחוני וההשפלה הכי גדולה שאירעה לעם ישראל מאז שיבתו לציון.

**ב'עם
כלביא'
מערכת
ביטחון
אפשרה
לנציג העם
הריבון,
ראש
הממשלה
נתניהו,
להנחות
אותה.
ב-7.10
המערכת
מידרה
אותו, מרדה
בו,
והסתירה
ממנו הכל
עד רגע
הפלישה**

מה ההבדל בין הפעולה שנראית המרשימה ביותר בהיסטוריה של המלחמות (ומי שמעקם גבות כנראה לא שמע כלום), לבין הכישלון הגדול ביותר אי-פעם בכל ההיסטוריה של המלחמות? כלומר בין 'עם כלביא' לבין ה-7.10?

קודם כל ההבדל בין המוסד לבין השב"כ. במוסד יש עיסוק אך ורק בענייני חוץ. האויב הוא ברור. והוא בחוץ. בשב"כ עם השנים ההגדרה למשימתו השתנתה, מוסר נוצרי תפס אחיזה בשם 'התניות משפטיות', ו'המחלקה היהודית' הורחבה ל'חטיבה'. אויבים שלנו כבר לא הוגדרו כאיום קיומי, ומה שהוגדר ככזה הוא דווקא 'הקרע הפנימי' שהוא שם קוד ל'קיצוניים מימין'. 'נוער הגבעות' שהוא שם קוד למתנחלים, ו'המשיחיים' שהוא שם קוד ליהדות. בפה מלא כל ראשי מערכות הביטחון של השנים האחרונות טוענים שהאויבים שלנו אינם איום קיומי, ואיום כזה הוא רק האיום הפנימי.

מי שלא מבין שאיראן באמת הייתה מוכנה לשגר אטום ולאיד את כולנו, ועוד שהעולם היה שותק, זאת ראייה שהוא בן לאותו עם שעמד בתור למקלחות טרבלינקה, כשברקע מתנגנות יצירות פילהרמוניות, ואמר לעצמו שלא מתקבל על הדעת ולא יכול להיות שבני אדם יעשו את מה שמתכננים לו. זאת ראייה שהוא חושב כמו יהודי. אבל כן, לפעמים, צריך גם להבין את החשיבה של גרמני. או של איראני. או מוסלמי.

מה עוד ההבדל ביניהם?

יוזמים או מגיבים - ב-7.10 הגבנו למציאות. ב'עם כלביא' הובלנו את המציאות.

ב'עם כלביא' מערכת ביטחון אפשרה לנציג העם הריבון, ראש הממשלה נתניהו, להנחות אותה. ב-7.10 המערכת מידרה אותו, מרדה בו, והסתירה ממנו הכל עד רגע הפלישה.

ה. השמאל מחפש משמעות

תופעה מדהימה שקוראת בשלושת הימים האחרונים היא חיפוש המשמעות החדשה של אוחזי רעיונות השמאל. זה מטורף. נגמרו להם הטיעונים, והם בחיפוש קדחתני אחר כל פיסת קצה חוט כדי לחפש איך 'לצנן את האמבטיה', איך למצוא למה הכל בכלל הפוך ואנחנו בכלל לא מבינים כלום. האם מנענו מלחמה קיומית שיכלה להיגמר בהשמדת כל המדינה או במאות אלפי הרוגים? 'כן, אבל לא אכפת לכם מהחטופים'.

האם פעלנו פעולה נועזת ומתוחכמת שמעלה את קרננו בעולם ומפילה את אימתנו על אויבינו? יכן, אבל למה ראש הממשלה ניהל את זה מהבונקר?!

לבעלי קיבה חזקה, מומלץ לצפות בתגובותיה של מנהיגת ונציגת מחאות השמאל, שקמה ברסלר, כדי להבין את ה-DNA של הפרוגרס. זה לימוד חשוב ועצום. **השמאל מחפש משמעות.**

ו. הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא, לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה

מה בין 'קימה' ל'התנשאות'?

קימה היא התרוממות מנפילה או משיבה. התנשאות, לעומתה, היא בניית קומה חדשה, איכותית, עצמית. נשיא הוא נישא מעל העם, והעם נושא אליו עיניים. הנשיא של עם ישראל לעתיד לבוא הוא נצר לדוד המלך, הוא המשיח. זאת הקומה הבאה שנבנית בדור שלנו, בנוסף על הקומה הבסיסית שאנו בונים פה בשמונים השנים האחרונות. עם ישראל כְּמָה אליה. רוב הצעירים בעם שומרים שבת. חיילים בהמוניהם הולכים עם ציצית. לצד ההבנה שמאחורי הפרטים של המתרחש סביבנו עומד עולם שלם של מהות נשמתית שמבקש להיחשף, האינטואיציה הבריאה של עם ישראל מביעה את מה שהוא יודעת - באיזו רוח באמת מגיעה ההכרעה.

"וַיָּשְׁבוּ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְעַבְדֵי לַיַּעֲקֹב אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בָּהּ אֲבוֹתֵיכֶם, וַיָּשְׁבוּ עָלֶיהָ הַמָּה וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עַד עוֹלָם וְדוֹד עַבְדֵי נְשִׂיא לָהֶם לְעוֹלָם".

בע"ה.

**האינטואיציה הבריאה של עם
ישראל מביעה את מה שהוא יודעת -
באיזו רוח באמת מגיעה ההכרעה**

כבוד לאומי ומעמד בין-לאומי

עזרא הימן

א. נביאי מוסר בלי כבוד

הפסיכולוג החברתי המפורסם ג'ונתן היידט מציע בסיס לקיטוב של זמננו. לצד השמרני של החברה יש ספקטרום רחב של רכיבים מוסריים במפה המוסרית, כולל כאלה שנעדרים כמעט לגמרי מהמפה המוסרית הליברלית. בעוד שכולם מעריכים ערכים מוסריים כמו חמלה וחירות, רק אנשים עם תודעה שמרנית יודעים את המשקל המוסרי של ערכים כמו נאמנות וכבוד. כשהדברים נוגעים ליחסים בין עמים ותרבויות, הזיהוי של היידט נכון באופן מיוחד.

יש לזה הרבה השלכות במגוון נושאים, אך ההמחשה הכי חזקה ומזעזעת להבדל הזה היא ביחס שלנו למלחמה. לשמאל הליברלי, מלחמה היא אירוע שיש לשאוף להימנע ממנו בכל מחיר, ולכל הפחות לסיימה מהר ככל האפשר, ללא קשר להשלכות. לדידום, במלחמה אין מנצחים. תודעה לאומית וכבוד לאומי אינם חלק מהמרחב הלגיטימי המוסרי של השמאל הליברלי. אלה נתפסים כמצ'ואיזם, נצחנות, נקמנות וזלזול בחיי אדם, ומעל הכל מנציחים בדלנות יהודית.

לדידום, החתירה להסדרה-הסכס-עסקה-שלום היא תמיד המעשה הרצוי. גם מלחמת אין ברירה זקוקה מיד 'לאסטרטגיית יציאה' של השבת הסדר הליברלי על כנו. הקולות האלה נשמעים סביבנו מאז ראשית המלחמה, ואפילו עכשיו, כשהפצצה הגרעינית על סף דלתנו, הם נשמעים בכל מיני אולפנים וציוצים מהגרעין הקשה של אותו מחנה. מי שחושב באופן הזה מוכרח לכייל את כל המציאות סביב מערכת חשיבה זו.

את השפעת הגישה המוסרית הזו ניתן היה לראות בכל תפיסת הביטחון של ישראל בשלושים השנה האחרונות, שמסתכמת בעצימת עיניים עד שהחבל כרוך לגמרי סביב הצוואר, וחתירה לסיום מהיר של כל זירה. הפחד המשתק ממלחמה זכה אצל אויבינו לביטוי 'קורי עכביש', והיה חלק נכבד ממה שהם התבססו עליו במזימות להשמדת ישראל.

ב. חירות ושלום עוברים דרך כבוד ועוצמה

כבוד הוא מרכיב חיוני בכל מערכת מוסרית. כל מערכת יחסים שאין בה כבוד תהיה לבסוף חסרת חמלה. ביחסים בין מדינות הכלל הזה נכון כפליים. בהתמודדות מול חברות אסלאמיות, הכלל הזה נכון שבעתיים. מי שלא מכבד את עצמו, אף אחד בעולם לא יכבד אותו. עם שלא יתעקש על כבודו, ההסדרה היחידה שימצא היא להיות מזון לכרישים.

תודעה
לאומית
וכבוד
לאומי
אינם חלק
מהמרחב
הלגיטימי
המוסרי של
השמאל
הליברלי.
אלה
נתפסים
כמצ'ואיזם
, נצחנות,
נקמנות
וזלזול בחיי
אדם, ומעל
הכל
מנציחים
בדלנות
יהודית

”
**פתאום גילינו שאויבנו
הגדול ביותר היה
התודעה הזו,
והשחרור של התודעה
הופך את אויבינו
להיות בעצמם קורי
עכביש**

כבוד איננו רק טקטיקה הכרחית לקיום בג'ונגל העמים. הוא תוצר ערכי של עם שמעריך את קיומו ומחובר למעלתו. גאווה לאומית היא ערך מוסרי של עם שמעריך את תפקידו ויעודו בעולם הזה. **החיבור שלנו למעלתו של עם ישראל בעולם הוא הבסיס לכל הבנה מוסרית של יחסנו עם עמים אחרים.**

כבוד ועוצמה גם סוללים את הדרך לשיתופי פעולה, להסכמים טובים, ולבסוף גם לשלום בין עמים. הסלידה של הגרעין הקשה של השמאל הליברלי מהכבוד הלאומי שלו, תמיד תיצור הסכמים הדומים להסכם שבין כריש לסרדין. הסלידה מכבוד לאומי שתמיד היתה חזקה מהם גרמה לשמאל הליברלי לחזור על התרגיל הזה שוב ושוב דור אחרי דור. רפלקס הזיהוי של כבוד לאומי עם נאציזם, והזיהוי האוטומטי של מוסר עם חמלה בלבד, גורם ליצר אובדנות שלא נרפא גם כשחרב חדה מונחת על הצוואר, או במקרה שלנו, טבעת של פצצות אטום.

בתקיפה המדהימה באיראן, חיל האוויר ומערכות המודיעין עושים שוב חיל, אחרי שנעלמו ב-7.10. יש המדגישים זאת כדי לייצר כביכול עימות בין 'ישראל יהודית' לישראל המדעית-חילונית'. אבל אין עימות. ב-7.10 לא היה רוח, וכשארין רוח, מטוסים זה רק ברזל, ומודיעין זה מידע חסר ערך. וכשיש רוח, כשעם כלביא יקום, כל הגאונות, הכישרון והחדשנות במערכות הביטחון, מבית היוצר של המוח היהודי, מתברכים ובאים לידי ביטוי לעילא.

ג. תודעת-עם קמה לתחייה

יש סימנים שאנחנו מתעוררים היום משלושים שנות שיתוק. משתחררים מתודעת קורי העכביש. למפלה של ה-7.10 הגענו ללא תודעה של ערכו המוסרי של כבוד לאומי בעם היהודי. **פתאום גילינו שאויבנו הגדול ביותר היה התודעה הזו,** והשחרור של התודעה הופך את אויבינו להיות בעצמם קורי עכביש. ומתגלה עוד משהו די מדהים. כנראה שאילולא המכה של ה-7.10,

התודעה שלנו לא היתה משתחררת, ולא היינו מגיעים לרגע הזה. לא היינו כורתים את שתי זרועות התמנון של איראן, ולא היינו יכולים לתקוף אותו ישירות, מעשית ובעיקר תודעתית. בדרך עקלקלה וקשה, הזדמנה דרכנו לקלף את קליפות הרשע שכבה אחרי שכבה, עד הליבה, וברגע הקריטי ביותר של סכנת השמדה על ראשנו, להפוך הכל על ראשם.

ד. עמדת זינוק להנהגה

המלחמות שלנו סיימו להיות רק מלחמות 'לעולם לא עוד'. הן מלחמות 'עם כלביא יקום וכארי יתנשא'. במלחמת המפרץ לפני מעל שלושים שנה, ישבנו ספונים בחדרים האטומים בזמן שארצות הברית ניהלה עבורנו מלחמת הגנה מול עיראק. כעת, מתוך ההפכה, אנו מובילים לא רק את מלחמת הקיום הגדולה ומרחיקת הלכת ביותר עבור עצמנו, אלא גם עבור העולם המערבי כולו. **אנו ניצבים בפעם הראשונה מזה אלפי שנים בנקודת הובלה בעולם המערבי.** הובלה והנהגה הן כלים למימוש ייעוד. כבוד ועוצמה לאומיים אינם המכשלה לשותפות עם משפחת העמים המתוקנים. בדיוק להפך. הם התנאי ואבני הדרך. **העולם המערבי יחזר אחר פתחנו לא רק לטכנולוגיה בטחונית ותחכום מודיעיני, אלא כדי לבנות מחדש יסודות של זהות אנושית ולאומית, עוגנים של זהות אנושית ולאומית, עוגנים של מוסר, ואמונה בעולם ובבוראו.**

אנחנו ברגעים חשובים של הכרעה בין עם שאמונתנו ודתו, כבודו ומסירות נפשו מקודשים לבניין צדקה ומשפט, טוב וישר, לבין דת שמקדשת את המוות בשם האמונה ומסירות הנפש. ההכרעה החשובה הזו לא רק תציל אותנו מאיום קיומי המרחף מעל ראשנו, היא גם תכריע עבור העולם את השאלה הכואבת והלא פתורה של היכולת לחבר אמונה, דת ואהבת החיים, כבוד לאומי ואהבת אדם, מסירות והתמסרות וחירות האדם.

”
העולם
המערבי
יחזר אחר
פתחנו לא
רק
לטכנולוגי
ה בטחונית
ותחכום
מודיעיני,
אלא כדי
לבנות
מחדש
יסודות של
זהות
אנושית
ולאומית,
עוגנים של
מוסר,
ואמונה
בעולם
ובבוראו

הטלת ספקות או חיטול הלבבות

מיכל בת רבקה

הצגת שאלות אלה באולפני החדשות אינה מציעה בהירות מחשבה ואינה מקרבת אותנו להשגת מטרות כלשהן. היא מרחיקה אותנו כציבור מאחדות במגמה ומחלישה את כוח העמידה גם אם נניח שהיא לא נעשית בכוונת זדון, עדיין היא מהווה חבלה של ממש.

א. ברגעי משבר לאומיים נשמעות באולפנים שאלות כגון אלו: "מהי אסטרטגיית היציאה? מהו ה-**END GAME**? מהו ניצחון? האם ניתן להשיג ניצחון? בשביל מה להמשיך לשלם מחירים אם אפשר לעצור לפני כן?" המשמיעים תהיות אלה מנסים להציג את עצמם כמומחים, דהיינו בעלי הניסיון וקול ההיגיון, 'המבוגרים האחראים'.

בשם חופש הביטוי שמענו את האמירות והשאלות הללו שוב ושוב לאורך המלחמה, וגם כעת, בימים גורליים אלה. הן הפכו למעין מנטרה, כמו סממן מוסכם של רצינות, עבור אלה המבקשים להצטייר ברוח זו. **כאילו עצם הטלת הספק מקנה להם כרטיס כניסה למועדון יוקרתי של בעלי שכל קר וטעם טוב.**

אולם כאשר העם נמצא בעיצומו של מאבק הישרדותי, בזמן שחיילים ואזרחים מקריבים כל כך הרבה, הצגת שאלות אלה באולפני החדשות אינה מציעה בהירות מחשבה ואינה מקרבת אותנו להשגת מטרות כלשהן. היא מרחיקה אותנו כציבור מאחדות במגמה ומחלישה את כוח העמידה. גם אם נניח שהיא לא נעשית בכוונת זדון, עדיין היא מהווה חבלה של ממש.

ב. דמיינו שני אחים, אשר אחד מהם מתמודד עם אתגר עצום, למשל מבחן קשה ביותר בעל חשיבות מכרעת לעתידו. הרבה מאוד מונח על הכף. הוא משקיע את כל כוחו, מהותו ומשאביו בהתמודדות זו. באותה עת, אחיו הצופה בו אומר לו: "אתה יודע, אפילו עם כל המאמץ הזה, אני לא בטוח שתצליח. יתכן מאוד שכל המאמץ שלך הוא לשווא".

הוא יודע שלאחיו אין שום אלטרנטיבה. הוא יודע מה המשמעות של ויתור או של החלשת הרצון והנחישות של האח. הוא אמנם לא אומר "יאאללה, ותר, אין לך שום סיכוי", אך זו למעשה המשמעות של דבריו, וזו גם השפעת דבריו בפועל.

האח הקנטרן למעשה רק מזיק לאחיו. הוא בוחר לבטא את ספקותיו לא מתוך חכמה או דאגה לאחיו, אלא מתוך עמדת הנוחות של הניכור. אף אנו, אזרחי ישראל, נתונים ללא ספק במלחמת אין ברירה, מלחמת קיום. האיום אינו תאורטי כלל, אלא קרוב ואפילו מייד. פתיחת מתקפת המנע היתה הכרחית, ומטרתה להשמיד את היכולות הגרעיניות ויכולת הטיילים של טהראן. פשוט. היה עלינו לתקוף בכל הכוח ולפתוח במלחמה, עם מחיר כבד לעורף בצידה - או לחטוף מכה ניצחת, שממנה חלילה לא היינו יכולים לקום.

ג. בימים שבהם אנשים מאבדים את חייהם, כשהעתיד לוט בערפל והחברה כולה נאבקת לשמור על חוסן כדי לאפשר להנהגה ולגופי הביטחון להשלים את המלאכה הקדושה של הבטחת קיומנו, ישנם אלה שבמקום לחזק את אחיהם, הם אומרים: "תגידו, זה בכלל עובד? מה המטרה? בכלל לא בטוח שזה יועיל". אותם קולות ספקניים, המושמעים על ידי 'מומחים', פרשנים, 'לשעברים' למיניהם וכד', זורעים ספק ומחבלים במאמץ הלאומי הכביר של אזרחי המדינה בעיצומה של מלחמת קיום ממש. אותם מומחים

”
**צורת החשיבה הזו
 מוצאה בעמדה
 פילוסופית של
 ספקנות, המאפיינת
 את עידן ההשכלה
 ובעיקר את העידן
 הפוסט-מודרני**

לכאורה, ודאי מאמינים שהם עושים דבר אחראי. הם ודאי אומרים לעצמם: "הנה אני הוא זה ששואל את השאלות הקשות. אני הוא השומר על האמת". **צורת החשיבה הזו מוצאה בעמדה פילוסופית של ספקנות, המאפיינת את עידן ההשכלה ובעיקר את העידן הפוסט-מודרני.** זוהי עמדה מרוחקת וקרה המבקשת להצטייר כרציונלית, ככזו שאיננה מונעת מרגש, כמרחפת מעל הקונפליקט או הסכנה הנתונה. אבל אותה אמת סלקטיבית, המנותקת מכל הקשר מוסרי, איננה מציעה תבונה או חכמה. **ריאליזם בלי שום אחריות הוא צורה של הפחדה וחתרנות מחופשות בחליפה ועניבה.** זוהי ספקנות המטשטשת בהירות מוסרית ומקעקעת את נחישות הרצון, שהן כל כך הכרחיות בעת נקיטת עמדה ויציאה לפעולה. היא משתקת ומסרסת את הרצון לפעולה.

ד. הפילוסוף הסקוטי מקינטייר טען, כי חברה המאבדת את הבסיס הערכי המוסרי שלה, את האמונה בצדקת הדרך, עשויה להמשיך לעשות שימוש במילים כגון "טוב", "רע", "צודק" - אך מילים אלה כבר אינן מעוגנות לערכן האמיתי והן הופכות לכלי לשלהוב של רגשות עקרים. אותן מילים יפות כבר אינן מצפן ערכי. **בחברה שכזו, הטלת ספקות חוזרת ונשנית איננה מבררת או מבהירה, אלא משתקת ומסרסת כל פעולה.** זו חברה שמחליפה אומץ, גבורה ופעולה אקטיבית ופרואקטיבית בספקנות, פחד ופסיביות.

המתח בין רגש הספק לרגש החובה הוא מתח עתיק יומין בין תחושות אנושיות בסיסיות. בתורתנו העתיקה מתואר משה רבנו העומד מול ים סוף ומאחוריו עם ישראל הנפחד והמצרים הנושפים בעורפם. בני ישראל מאבדים ביטחון ואומרים למשה: "כי טוב לנו עֲבַד אֶת מִצְרַיִם מִמֶּתְנֹו בְּמִדְבָּר". משה לא מבטיח ודאות או ביטחון ואיננו מפרט תכנית ברורה. "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעָם אֲל תִּירְאוּ, הֲתִלְצְבוּ וַיֵּרְאוּ אֶת יְשׁוּעַת ה' אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם - כִּי אֲשֶׁר רָאִיתֶם אֶת מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא תִסִּיפוּ לְרָאֶתְם עוֹד עַד עוֹלָם" (שמות יד, יג). **אל מול איום של כליה משה מדבר בביטחון ובאמונה חזקה,** שכן הכניעה איננה אפשרות, ולסגת אחור לא ניתן. מאז משה היו לעמנו היקר מנהיגים רבים בעלי שיעור קומה, שהלכו בדרכו זו. **הם לא התוו דרך באמצעות תכנון המהלך עד לוודאות, אלא התוו דרך מתוך בהירות מוסרית, ובפרט בעיתות משבר.**

”
עלינו

האחריות
להשתיק את
הקולות
המחבלים
באמונה
בצדקת
הדרך
והעלולים
להחליש את
עמידתם של
כל אותם
אזרחים
וחיילים
הניצבים
איתן
למעננו

ה. הקורא הציני ודאי ירהרר בליבו: "נו, אולי אם היו לנו היום מנהיגים כמו משה...". אכן חלפו שנים רבות מאז מעמד קריעת ים סוף, ואף אחד מאיתנו גם לא זוכה לפגוש נביאים בתור בסופרמרקט. אבל **סיפורו של משה הוא סיפור עם ישראל כולו, שיש ללמוד ממנו.** עלינו האחריות להשתיק את הקולות המחבלים באמונה בצדקת הדרך והעלולים להחליש את עמידתם של כל אותם אזרחים וחיילים הניצבים איתן למעננו. הרי ממילא לא כל תכנית צבאית-מדינית, סדורה ככל שתהיה, סופה להתממש. המערכה מורכבת ובלתי צפויה. לעיתים יוצאים לקרב פשוט כי האלטרנטיבה היא כיליון, ומטרת המלחמה היא הסרת האיום. **בעיתות כאלה אין לנו צורך בספקות בלתי פוסקים. הספקנות הקורוזיבית איננה משרתת אותנו כאן. זהו כלי חלול.** אנליטיות קרה ללא מצפן. במקום זאת יש לנו צורך עז בסולידריות, אומץ, נאמנות, אמונה בעצמנו ובשלוחינו, ובהירות מוסרית. רק אלה יסייעו לנו, בעזרת השם, בצליחת המערכה העצומה ובמעשה השיקום הצפוי לאחריה.

"וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָלְכוּ בִּיבֹשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם וְהַיָּם לָהֶם חֲמָה מִיַּמִּינָם וּמִשְׂמָאלָם. וַיֹּשַׁע ה' בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם, וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְרַיִם מֵעַל שְׂפַת הַיָּם" (שמות יד, כט).

(הכותבת היא אם לשלושה בנים, צברית, חילונית, רופאה בישראל).

ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות

בן יעקב סבו

א. אי אפשר לא לראות שאנו בזמנים גדולים

מפת העולם משתנית לטובה. וכולנו חלק מזה.

החל מהילד בן החמש שאומר תהילים להצלחת עם ישראל, דרך האמא הלבואה המחזקת את הילדים גופנית, נפשית ורוחנית, ועד סבא וסבתא שבמבטם המפוכח והחכם על החיים מרוממים את כולנו למבט נצחי יותר. משם מגיע הכח של עם ישראל. של המוסד, הצבא, מחזקי היהדות ואנשי הכלכלה.

ישנם רגעים בהם חשים כי המציאות מתקדמת באופן מואץ אל הטוב. זמנים כאלו הם הזמנים עליהם נכתבים המגילות והכתובים של עם ישראל.

אם נבדוק במסורת ישראל ובתורה במי בחרו להתמקד כגדולי האומה, נמצא שם את אלו שבמציאות מאתגרת ולפעמים אף מבלבלת, בחרו לא ללבנות ספקנות וחולשה, כניעה ובריחה מאחריות, אלא במאמצים כבירים בחרו להתמקד בעיקר ולדחוף את הגאולה קדימה.

'אבל מה עם לרצות את כולם? מה עם הסכמות רחבות?'

זה יש לנו.

יש לנו הסכמות רחבות עם דוד המלך, רבי עקיבא, משה רבנו, המהר"ל, החשמונאים, בן גוריון, ורוב רובו המוחלט של עם ישראל לאורך הדורות - הסכמות על כך שאנו מקימים בארץ ישראל זהות יהודית איתנה של העם הנבחר.

ואם לשם תקומתינו המוסכמת צריך להפציץ האטום האיראני - נפציץ.

אם לשם כך צריך למנות ראש שב"כ חדש - נמנה.

אם לשם כך צריך לגדל את הדור הבא על ברכי היהדות - נגדל.

ומי שעדיין מרגיש זר לעניין - מוזמן להחליט לקפוץ לעגלה הנוסעת. היא ממש מלאה, אבל תמיד יש עוד מקום למי שבאמת רוצה. אנו נשמח מאד.

ב. הן עם לבדד ישכון

מעצמה גדולה כמו ארה"ב עדיין לא אזרה את העוז להצטרף אל המערכה. גם רוזוולט וצי'מברליין בחרו לא להחליט, וגידלו את היטלר. כשצ'רצ'יל וטרומן החליפו אותם לאחר שנפטרו מלחץ ושברון לב, כבר היה מאוחר מאוד.

מה שהיה חסר לרוזוולט וצי'מברליין זה את עם ישראל הריבון בארצו. וזה כל ההבדל על רגל אחת בין מה שהיה - למה שהוה ועד כמה העולם השתפר.

ישנם רגעים בהם חשים כי המציאות מתקדמת באופן מואץ אל הטוב. זמנים כאלו הם הזמנים עליהם נכתבים המגילות והכתובים של עם ישראל

”
הוא מרגיש
שהפסגות שהוא
הגיע אליהן בחייו
לא מספקות אותו
ודרושה קומה
נישאה חדשה
לחיים

להיות אנחנו זה לא פשוט. בסוף, אנחנו תמיד נצטרך להוביל באחריות וגבורה מוסרית, ומתוך אמונה גדולה בקב"ה - שמשמעה להאמין בטוב הקיים בעומק המציאות; בנשמת המציאות. להוביל הכוונה להרגיש שאתה לבד. "הן עם לְבָדָד יִשְׁכֵּן". אבל באמת, כולם מאחורידך. "וּתְהִי אַחֲרֵי־יָמֶיךָ כְּמֵהוּ".

ג. הכל הולך אחר החיתום

לפעמים, לפני שנשמתו של אדם עולה מעלה, הוא מסכם בדברים את כל מהותו. רואים את זה באופן מדהים בשני ספרים מפורסמים המאגדים בתוכם כתבים אותנטיים של אנשים - 'יומנה של אנה פרנק' ו'מכתבי יוני'. אנה, בלי לדעת שזאת כתיבתה האחרונה לפני שנתפסה, כותבת חשבון נפש מדהים ועמוק על כל חייה. גם יוני כותב במכתבו האחרון, בחשבון נפש לא אופייני לו, כמה שהוא מרגיש שהפסגות שהוא הגיע אליהן בחייו לא מספקות אותו ודרושה קומה נישאה חדשה לחיים. למכתב הזה היתה השפעה ענקית על ההתקרבות האישית שלי ליהדות ולאמונה.

להבדיל בין חושך לאור, אחרי כל מה שחמינאי הרשע והמזיק עובר, כשכל הפרויקט של אומתו קורס כמו מגדל קלפים ברוח פרצים, היינו חושבים שהוא היה מנסה להתחנף, להתנצל, לברוח או לטשטש. אולם עוד אתמול הוא מציץ בחשבונו: "יש לפעול בעוצמה נגד הישות הציונית הטרוריסטית. לא ננהג בסלחנות כלפי הציונים".

עכשיו, ברצינות, בלתי נתפס וניסי ככל שזה יהיה - הפסדת. תחשוב רציונלית, קח מה שאתה יכול להציל ותחדל.

הנחישות שלו הזכירה לי את היטלר ימ"ש, שבצוואתו שכתב רגע לפני התאבדותו, עד השורה האחרונה ממש של חייו, עוד התווה את הדרך ואת הרוח להשמדה מוחלטת של כל היהדות והיהודים.

יש רגעים שחושפים את כל המהות באופן הכי יסודי. קשה ליהודי להאמין, אבל הכוחות הכי חזקים בעולם, בדורות שונים, רוצים מן המסד ועד הטפחות דבר אחד - השמדת היהדות והאמונה היהודית. אל תנסו להבין עדיין, רק תבינו שזה קיים חזק.

ד. בדיעבד, כולם יספרו אותו דבר

בדיעבד, כולנו נספר לנכדים כמה היינו חזקים וגאים בתקופה הזאת. כמה תמכנו בממשלה והעומד בראשה ואינספור אתגריה. כמה עודדנו את הרוח היהודית שבזכותה אנו מבינים בשביל מה אנחנו נלחמים, מה אנחנו עושים בארץ הזאת, למה להילחם זה מוסרי, ואיך באמת מכריעים.

בדיעבד נספר איך כל העם בז' לאלו שניסו להחליש את העם באחד מרגעיו המאתגרים ביותר. איך לא נפלנו לקמפיינים זולים המנסים לפורר, שלא בצדק, את נחישות ותכלית הרוב היהודי ונצח ישראל. בדיעבד נספר איך דרשנו בתקיפות את השמדת הגרעין, את מינוי ראש השב"כ לפי רצון העם, את כיבוש ובניין עזה, את הניצחון המוחלט על הפרוגרס והדיפ-סטייט.

את כל זה נספר כולנו בדיעבד, כי בדיעבד כיף להרגיש שהיית חלק מההצלחה. הצלחה שעוד תבוא. אבל מה זה מלמד על מה שעלינו לעשות כיום אם זה מה שנרצה לספר בדיעבד?

שבת שלום!

”
בדיעבד,
כולנו נספר
לנכדים
כמה היינו
חזקים
וגאים
בתקופה
הזאת.
כמה
תמכנו
בממשלה
והעומד
בראשה
ואינספור
אתגריה